

+ Peter Štumpf, škof

Vsi smo doma v župnijski cerkvi

Sveti Cezarij iz Arlesa svari: »Hočeš najti čisto in okraše-no cerkev? Potem ne omadežuj z grehom dvoje duše. Hočeš, da bi bilo v cerkvi polno prižganih luči? Potem ne dovoli, da bi v tvoji duši bila tema. Potrudi se, da bo v njej svetila luč dobrih del. Tako kot ti vstopaš v to cerkev, tako hoče Bog vstopiti v tvojo dušo.«

Tudi v naših župnijskih cerkvah **oznanjevanje evangelija, verska vzgoja in prejemanje zakramentov** pomenijo zidavo družin in župnijske skupnosti. To dvoje pa tvori živo Cerkev.

Ambon je kraj oznanjevanja Božje besede. Od tukaj nam škof in duhovniki kažejo na prazen grob in oznanjajo, da je Jezus Kristus res vstal od mrtvih.

Oltar je sveta miza, kjer Gospod Jezus skupaj s svojimi učenci obhaja evharistijo. To je v vsaki župnijski cerkvi naj-svetejši kraj molitve, tukaj je kalvarijska skala, na kateri naš Odrešenik preliva svojo kri za rešenje vseh nas in za dokončno zrenje večne luči onih, ki so še v vicah.

Vsi dobro vemo in tudi občutimo, da je največja stiska slovenskega naroda prav **slovenska družina**. Ta je ogrože-na tudi zato, ker razpada krščanska podoba nedelje, ki je spomin na Gospodovo vstajenje. Družina temelji na nede-lji in sveti maši. Naj nam drugi strokovnjaki povedo, zakaj je slovenske družina ena izmed najmanj stabilnih v Evropi kljub temu, da imamo številno še kar zavidljivo versko prak-so. Toda dejstvo je tukaj in zanimanje za družino bi moralo biti eno izmed ključnih poslanstev vseh naših župnij. **Druži-na je del načrta za človeštvo, kot si ga je zamislil in želel Bog**. Brez očeta in matere ni rojstva. Brez očeta in matere ni odraščanja, - ni razumevanja **kdo smo, kaj je življenje in kaj je njegov smisel!** Ravno zanimanje za njeno konkretno stanje nam bo pomagalo, da se bomo izognili idealizaciji kr-ščanske družine na eni strani - in krščansko upanje bo tisto, ki nas bo na drugi strani obvarovalo pred črnogledostjo glede prihodnosti.

Vsi smo doma v župnijski cerkvi (Beltinci)

Prenos vere na otroke poteka prek zgleda staršev. Blažena starša svete Terezije Deteta Jezusa, **Ludvik in Zelijski Martin**, ki sta v mladosti oba želela vstopiti v samostan, sta imela devet otrok, od katerih so štiri še majhni umrli. Zakonca sta to bolečo izkušnjo prestala s krščansko držo, saj sta smrt dojemala kot začetek, in ne kot konec. Martinova sta za svojih pet hčera, sveta Terezija je bila najmlajša, skrbeli s požrtvovalno ljubeznijo. Vseh pet jih je svoje življenje posvetilo Bogu – štiri so šle v karmel, ena pa k sestram Marijinega obiskanja. Zakonca Martin sta bila izredno delavna, verna in predana družini. Sv. Terezije Deteta Jezusa je o svojih starših zapisala: »Dobri Bog mi je dal očeta in mater, ki sta bila bolj vredna nebes kot zemlje.« Svetnica je svoje starše opredelila kot »neponovljive, dostojne nebes, ki so bili popolnoma prepojeni z deviškimi vonjem.« Zato ne preseneča, da se je svetnica iz vsega srca zahvaljevala Bogu za tako vzorno zakonsko ljubezen, ki je v krščanskih družinah prebujala željo po posnemanju, v Tereziji pa željo po svetosti. Blažena zakonca Martin sta v svojem življenju izpričala, da samo pogumni osvojijo nebesa. Dana sta nam za zgled, kako je v življenju najbolj potrebno služiti predvsem Bogu, da ne-

besa niso prazna, ampak polna takih duš, kot sta onadva, **ki sta vzgojila neponovljivo cvetko**, sveto hčerko, vrhunsko stvaritev Stvarnika pa tudi mojstrovino njune ljubezni do svojih otrok.

Na oltarju župnijske cerkve darujoči Jezus v dušah poraja duhovno življenje, zakoncem krepi voljo za odprtost do življenja; pomaga celo pri vzgoji otrok in mladih; nam vzbuja pogum in razsvetljuje pamet za delovanje v družbi; mladim in otrokom osvobaja srce za igro; župljane nagiba k dobroti in delu za župnijo, razvname srce in glasilke za petje pri bogoslužju; usposablja za molitev in nam po Svetem pismu omogoča spoznanje Boga in naše dolžnosti do bližnjih. Zaradi tega so naše župnije živa Jezusova Cerkev! Ne glede na starost cerkve, pa je župnijsko občestvo lahko vedno mladostno. Saj ga zmeraj krepi Presveto Jezusovo Telo in njegova Rešnja Kri. Pri vsaki sveti maši gremo k obhajilu zato, da bi se okrepili v veri in utrdili korak proti srečni večnosti.

Vsi smo doma v župnijski cerkvi!

Slika na naslovnici

Praznik življenja, praznik Življenja. Smrt je premagana. Jezus Kristus je vstal od mrtvih in živi. Velika noč nas druži, nas opogumlja, nam dviga pogled. Blagoslovljena jedila so znamenje Jezusovega prehoda iz smrti v življenje. Pa tudi našega prehoda. Pirhi, remenice, remenke so majhne umetnine. Predvsem pa so znamenja novega življenja, ki ga je Kristus zagotovil vsem ljudem s svojo smrtjo in vstajenjem. Kristus je vstal! Aleluja!

Evharistija – Božji dar (Kruh) za življenje

Na praznik Sv. Marije, Božje Matere, 1. januarja 2009, so slovenski škofje napovedali leto evharistije in tudi povabili k pripravi na slovenski evharistični kongres, ki bo 13. junija 2010 v Celju. Obrednik Sveto obhajilo, ki ga ponavadi vsak duhovnik uporablja pri slovesnosti prvega sv. obhajila, poudarja tri pomembne vidike glede evharističnega kongresa: povabilo, skupno spoznanje evharistije pod kakšnim posebnim vidikom in javno skupno češčenje Evharistije. Povabljeni smo že vsi, da bi v pripravi na kongres poglobili našo vero v živo navzočnost Jezusa Kristusa v podobi kruha in vina pri sv. maši. Pri zadnji večerji je Jezus vzel kruh, blagoslovil, razlomil, dal učencem in rekel: »Vzemite, jejte, to je moje telo« (Mt 26,26). Pri tem je Jezus naredil čudež, da je navaden pšenični kruh spremenil v svoje telo. Čeprav je po tem spremenjenju imel še vedno podobo kruha, je bil Njegovo telo. Evangelist Luka dodaja, da je Jezus ob tem dejanju apostolom tudi naročil: »To je moje telo, ki se daje za vas. To delajte v moj spomin« (Lk 22,19). To naročilo Cerkev obhaja pri vsaki sveti maši. Človek brez telesa ni človek. Če npr. človek nima nog, ne more hoditi, če nima rok, ne more delati, če je telo bolno, je bolan, če je mrtvo, je brez duha oz. duše. Ustavimo se pri Jezusovem telesu. Njegovo telo, njegove roke, njegov pogled, njegove besede, njegova znamenja kažejo Boga. V evangelijih beremo o mnogih čudežih, ko je Jezus položil roke na bolnike in so ozdravljali od različnih bolezni in slabosti. Njegova beseda je izganjala demone (hude duhove), ki so ljudi držali zvezane v svojih v večno smrt usmerjenih močeh. Njegova prisotnost sprejema grešnike in jih rešuje pred farizejskim izkoriščevalskim izpolnjevanjem zakonov in postave. S svojimi rokami je umil svojim učencem noge in jim dal vzgled ljubezni. Jezusovo telo iz ljubezni do nas grešnikov se da zasramovati, bičati, pljuvati, pribiti na križ, umreti in biti položeno tudi v grob, da izpolni Očetovo naročilo. Tako vstopi Njegovo telo v resničnost smrti. Lepo molimo v apostolski ve-

roizpovedi, da je Jezus šel pred pekel. Vse do zadnjega hoče ponuditi roko usmiljenja in rešitve ter pripeljati smrti zapisanega človeka v nebesa. Na veliko noč Jezusovo telo vstane od mrtvih in živi. Smrt nad Njegovim telesom nima več nobene moči. To je Jezusovo telo. To isto telo postane pri vsaki sv. maši po posvečenju navzoče pod podobo kruha. To isto telo je tudi v tabernaklju vsake župnijske cerkve, kjer hranijo sv. hostije. Zakrito je pod podobo kruha. Tako preprosto je Jezus navzoč med nami. Ne išče pozornosti (tega Jezus ni nikoli delal), ne kriči, ne jemlje svobode človeku, niti njegovemu razumu, volji... Preprosto čaka človeka. Postavlja se vprašanje, kako bi lahko mi bolje spoznali in doumeli ali doživeli to Jezusovo telesno prisotnost? Pot nam pokažeta prav učenca, ki se žalostna vračata v Emavs. Ali nista prav ona enaka današnjemu človeku, ki pogosto beži nazaj v svoj Emavs, ko je bil tolikokrat razočaran nad tem ali onim, čeprav je že o Jezusu toliko slišal od svojih staršev, pri verouku, pri pridigi... Tudi emavska učenca sta žalostno odhajala, ker sta videla Gospoda trpeti, videla krivično obtožbo, videla moč tega sveta. Tudi današnjemu človeku se pogosto odvija isti scenarij krivic, brezposelnosti, razočaranja, nerazumevanja, žalosti... Na tej poti v Emavs se pridruži Jezus. Dva poudarka z enim vmesnim sta zelo pomembna. Prvi je, da ju je Jezus poučil in jima razlagal Sveto pismo. Drugi pa je, da je Jezus naredil isto dejanje, kakor pri zadnji večerji: razlomil kruh in jima ga dal. Takrat sta ga spoznala in ga doživela. Spremenil je njuno življenje (ta kruh jima je dal moči in življenje) in sta se vesela še isto noč vrnila v Jeruzalem. Vmesni poudarek je povabilo Jezusu: »Ostani z nama!«. Vse to je kakor obred sv. maše: V besednem bogoslužju poslušamo Božjo besedo in evangelij nato pa razlago (duhovnikovo pridigo). »Ostani z nama!« so naša izpoved vere, naše prošnje (to naj bi bilo res iz srca). Lomljenje kruha je evharistični del sv. maše: posvečenje kruha in vina, sv. obhajilo. Vrnitev v Jeruzalem pa je naše vsakodnevno pričevanje za Jezusa in življenje iz vere. Prav v letu, ko se pripravljamo na evharistični kongres, želimo poglobiti naš odnos do Jezusovega telesa.

Hvaljeno in češćeno naj vedno bo presveto Rešnje telo

V vsaki župniji so različne dejavnosti in aktivnosti, ki nam pomagajo poglobiti naše spoznanje in vero v Jezusovo navzočnost. Radi se vključimo. K spoznavanju Jezusa nam pripomore tudi redno branje Svetega pisma, verskega tiska (vsak kristjan naj redno bere verski časopis npr. Družino ali Ognjišče) in drugih knjig, ki govorijo o sv. maši (npr. Mašna daritev, Evharistični čudeži...). Največ bomo pridobili z rednim obiskom sv. maše (tudi med tednom). Ko gremo mimo cerkve, počastimo Jezusa tako, da se pokrižamo in rečemo: »Hvaljeno in češćeno naj vedno bo presveto Rešnje telo. Zdaj in vekomaj. Amen«. Če se le da, večkrat obiščimo Jezusa v cerkvi, še posebej, ko je skupno češćenje Najsvetejšega. Ni potrebno veliko govoriti, ampak biti prisoten. K sv. obhajilu pridimo zares pripravljeni in ga spoštljivo sprejemajmo. Zavedajmo se Jezusovih besed: »Kdor jé ta kruh, bo živel vekomaj!« (Jn 6,58) ali: »Jaz sem kruh življenja. Kdor pride k meni, gotovo ne bo lačen, in kdor vame veruje, gotovo nikoli ne bo žejen« (Jn 6,35). Radi tudi doma molimo molitev kot pripravo na evharistični kongres (ob tem lahko tudi prižgemo svečo z evharističnim simbolom). K pripravi na evharistič-

ni kongres spada tudi udeležba pri našem škofjskem evharističnem shodu in hkrati obhajanje obletnice ustanovitve škofije M. Sobota, ki bo v sredo, 7. aprila 2010, v M. Soboti. Praznovanje evharističnega kongresa 13. junija v Celju naj bo podobno evangeljskemu odlomku, ko je Jezus nasitil množico s petimi hlebi kruha in dvema ribama. To bo praznik, ko bomo javno počastili Jezusa v podobi kruha. Kakor na vsakem kongresu, bo tudi pri nas v Celju Jezus z nami navzoč in bo delal čudeže. Vsi, ki lahko gremo, pojdemo na to srečanje z Gospodom in ga povabimo: »Ostani z nami, Gospod!«

Misel za leto duhovnikov

V noči s 14. na 15. april 1919 je v valovih Atlantskega oceana potonil Titanik, takrat najmodernejša in največja potniška ladja na svetu. Med potnika sta bila tudi dva katoliška duhovnika Irec Thomas Byles in pater Josef Peruschitz iz Bavarske. Oba duhovnika sta v dneh dotedanjega potovanja za mnoge katoličane na krovu opravljala bogoslužje in spovedovala. Po nastopu katastrofe sta pomagala ženskam in otrokom vstopati v rešilne čolne. Mnogi so morali moške svojce pustiti na utapljavajoči se ladji. Ko jim je bil ponujeno vstopiti v enega od čolnov, sta se temu odrekla. Ostala sta med 1600 potniki. Potniki poslednjega rešilnega čolna, ki se je oddaljeval od ladje, so videli, kako sta duhovnika najprej molila rožni venec med velikim številom klečečih potnikov, ki so jim odgovarjali. Potem so na Titaniku ugasnile luči, toda slišalo se ni niti jadikovanje niti prestrašenih klicev. Samo umirjeni glasovi molitve so se oglašali, ko je ladja počasi izginjala v valovih.

(Tako je zapisal newyorški časopis America)

Veš, Gospod, da...

je v našem času na milijone beguncev. Svoja ognjišča zapuščajo iz različnih vzrokov. Nekateri zaradi boljšega in obilnejšega kosa kruha, drugi zaradi družbenih, političnih razmer, spet drugi so v to prisiljeni... Tudi naša pokrajina je bila še kako znana po izseljenstvu, saj skoraj ni kontinenta, kjer ne bi našli Pomurca. Kaj šele mati Slovenija, za kolikimi sinovi in hčerami je jokala, recimo po drugi svetovni vojni. Tudi število izgnancev v svetu ni malo. Pri večini teh so razlogi politične narave.

Zanimivo, Gospod, da si sam bil prav tako deležen begunstva in izgnanstva. »Politik« Herod te je prisilil na begunstvo v Egiptu, tvoji »sokrajani« iz Nazareta, pa so te izgnali. Vendar si se kljub temu vrnil v domovino in se vračal v Nazaret. Saj res, Gospod, **Resnica si**, ki se iz življenja nikoli ne da popolnoma izriniti ali izgnati. »Če ji zapiramo vrata, se vrača skozi okna. Če ji zapremo okna, pa vstopi skozi razne odprtine na strehi našega življenja.«

Mar niso bile, pred tabo, Resnica, (za)varovane kosti pobitih po vojni v Rogu, pa so bile odkrite, prišle na dan? Mar nisi kot Resnica vstopil v prostore brez vrat in oken v Hudi jami? Ti veš, da sem sam bil priča krika tvoje Resnice, ko se je iz ust »oznovca«, prevalil krik samoobtožbe za tistimi, ki jih blizu Teharij krije gričevje smeti in želatine?

Ti veš, jaz le slutim, po pripovedi globoko vernega moža, da si se kot Resnica v hišo, kjer te je snaha pri »sodobnem urejanju prostorov in družinskega življenja«, vrgla s križem in praktičnim krščanstvom vred na smetišče, vrnil z darom preizkušenj za vso družino?

In si se kot življenje vrnil v družino, ki je zgubila prvega otroka, zaupajoč v tvojo Resnico, pa se danes veseli življenja treh malih nagajivcev.

Ker si pa edino resnični Gospodar časa, neredko z vračanjem čakaš, dneve, leta desetletja..., vendar se slej ali prej vrneš. Mar tiho ne čakaš, da se kot Resnica vrneš med tiste,

ki te bodo prostovoljno sprejeli v slovenskih vzgojnih ustanovah in šolah, kot je to drugod po Evropi?

Mar ne čakaš pred vrati naših izvenzakonskih skupnostih; čakaš, da se vrneš v naše družine, da jih utrjuješ s svojo dobroto in zvestobo? Mar ne čakaš vrnitve na življenjske poti mladih, ki jim svet odraslih ponuja zgolj tostranske zadovoljitve smeri in...?

Mar ne čakaš kot Resnica v kruhu življenja mnoge kristjane v letu evharistije, da stopijo k maši, da si z darovi tvoje pomoči, ki kipi iz nje, lajšajo bremena življenja v zasebnem in družinskem življenju?

Toda zakaj si se vrnil iz begunstva v domovino, zakaj izgnan v svoj kraj domov, zakaj se kot Resnica vračaš vedno znova in znova, in zakaj si na »čakanju«, da se vrneš v prostorje življenja in družbe? Razlog je preprost, ker si Križana ljubezen, za katero se zrcali velikonočno življenje, ki ga želiš pokloniti »sleherniku«.

Zato pa postni in velikonočni čas preživimo kristjani tako, da sebi in svojim bližnjim omogočimo vrnitev Resnice.

Kako se kot družina pripravljamo na slovenski evharistični kongres?

Smo družina s štirimi otroki, starimi od dve do enajst let, zato je tudi razumevanje sv. Evharistije temu primerno. Kot starša se več pogovarjava z otroki o Jezusu pod podobo kruha. Ker ob nedeljah redno hodimo k maši, naši fantje radi tudi doma pripravijo obred maše, seveda z vsemi »pripomočki« (majhen oltarček, prtiček, križ, majhen kelih itd.). Zdaj ko je bilo dosti snega, smo namesto snežaka naredili kapelico, in otroci so vztrajali, da mora imeti tudi oltar in vse, kar spada zraven, da bi Jezus imel spodobno domovanje. Zadnjo nedeljo v februarju pa smo šli v gozd nabrat zvončke za Jezusa. Seveda je tudi molitev bolj usmerjena v ta namen in prošnjo k Mariji, da bi čim bolj globoko doživeli in čutili to »evharistično ljubezen« vsi v naši družini.

Družina Adamič, Strehovci

Benedikt Dejan Emberšič

Oltar

»Oltar, na katerem postane pod zakramentalnimi znamenji navzoča daritev na križu, je obenem Gospodova miza, ob kateri se Božje ljudstvo zbira, da bi je bilo deležno; oltar je tudi središče zahvaljevanja, ki se opravlja po evharistiji.« Tako je glede oltarja zapisano v uvodu v Rimski misal - mašno knjigo.

Oltar v župnijski cerkvi v Črensovcih

Oltarje in daritve pozna človeštvo že iz davnine. Sveto pismo nam poroča, da je imel oltar že v dobi očakov poseben pomen. Bil je znamenje in spomin božje navzočnosti ter prostor za opravljanje daritev. Ko je prišel Abraham v kanaansko deželo, »se mu je prikazal Gospod ter mu rekel: »Tvojemu zarodu bom dal to deželo«. Postavil je tam oltar Gospodu, ki se mu je prikazal« (1Mz 12,7). Podobno je čez stoletja na ol-

tarju na vrhu gore Karmel prerok Elija daroval daritev Bogu. Ogenj, ki je padel z neba na oltar in použil daritev, je bil znamenje, da je Jahve pravi Bog.

Pravi pomen oltarju pa je dal Kristus, ko je na oltarju križa v popolni ljubezni izgoreval v neskončno popolni dar. Saj je bil, kot pravijo cerkveni očetje, dar, duhovnik in oltar svoje daritve. Ta daritev pa se po Kristusovi veliki ljubezni na nekrvav način ponavzočuje pri evharistični daritvi. Zato je daritveni oltar središče in srce vsake cerkve. Na njem namreč sam Kristus opravlja svojo daritev in vanjo privzema tudi naše daritve in žrtve. Z oltarja prihajajo k nam vse milosti kakor iz srca.

Kristus, ki je naročil obhajati njegovo daritev na križu pod podobo daritvenega obeda, je s tem posvetil mizo, pri kateri naj se zbirajo verniki, da bi obhajali velikonočno skrivnost. Oltar je torej daritvena miza in miza obeda, pri kateri duhovnik, ki predstavlja Kristusa, opravi isto, kar je opravil Kristus pri zadnji večerji in naročil učencem delati to v njegov spomin.

Nagradno vprašanje št. 1: Iz katere župnijske cerkve v soboški škofiji je ta prizor z glavnega oltarja? Odgovore pošljite na naslov: Uredništvo Poti k Bogu, Trg Lojzeta Kozarja 1, 9233 Odranci. Nagrajenca bo izbral žreb.

Najstarejši krščanski oltarji so bile lesene mize. Na taki mizi je tudi Kristus z apostoli obhajal prvo evharistično daritev, zadnjo večerjo. Tudi prvi kristjani so se zbirali okrog lesenih miz, ko so obhajali evharistijo po domovih. V 3. stoletju pa so že imeli kamnitate oltarje. To so bili pravzaprav sarkofagi, kamnitate krste z relikvijami mučencev. Na grobove mučencev so kristjani radi postavljali oltarje, da so že na zunaj pokazali, da so mučenci s svojim trpljenjem najtesneje združeni s Kristusom in da so moč za zvestobo v veri in trpljenju prejeli iz Kristusove daritve. Pozneje so na grobovih mučencev začeli zidati cerkve in oltarje postavljati tik nad njihovimi grobovi.

Do 6. stoletja so imele krščanske cerkve samo en oltar, postavljen tako, da je bil viden od vseh strani. Oltar je bil obrnjen k ljudem, ob straneh pa so bili amboni, kjer so brali in razlagali Božjo besedo. Na oltarju ni bilo nobene stvari, tudi tabernaklja ne. Ob koncu 9. stoletja pa se je začela oblika oltarja močno spreminjati. Nanj so začeli postavljati relikvije mučencev in drugih svetnikov. Čim več relikvij je imela cerkev, tem bolj »imenitna« se je zdela ljudem. Zato pa so v cerkvah z manjšimi relikvijami postavljali na oltar tudi slike svetnikov. Vse to je spodbujalo ljudi, da so začeli romati k posameznim svetnikom oz. cerkvam. Vzporedno s tem so tudi oltarne mize dobivale nastavke različnih oblik. Nazadnje so postavili na sredo oltarja še tabernakelj. Tako je oltarna miza zgubila svojo središčnost, različni oltarni nastavki pa so počasi popolnoma zakrili duhovnika. Zato je šel maševati na drugo stran oltarja in bil s hrbtom obrnjen k ljudem. Končno so oltar potisnili k steni na koncu prezbiterija, spredaj pa postavili ograjo, pozneje obhajilno mizo. Veliki oltar je bil tako bolj oddaljen in odmaknjen od ljudi, zato pa so ti svojo pozornost obračali k stranskim oltarjem, ki so se začeli množiti po cerkvah.

Drugi vatikanski cerkveni zbor, ki je v marsičem prenovil bogoslužje, je tudi naročil, naj bi v cerkvah zopet postavljali velike oltarje »stran od stene, da je mogoče brez težave hoditi okoli njega in da lahko na njem duhovnik mašuje obrnjen k ljudem. Oltar naj bo na takem mestu, da bo zares središče, h kateremu bo sama po sebi težila pozornost vernikov« (RMu

262).

Nagradno vprašanje št. 2: Iz katere župnijske cerkve v soboški škofiji je ta prizor z glavnega oltarja?

Kristjani so imeli do oltarja vedno sveto spoštovanje, saj so vedeli, da predstavlja Kristusa. Vedeli so, da je oltar zakramentalno znamenje; prostor, kjer se srečujeta Bog in človek, čas in večnost; prehod, preko katerega Božje posvečenje prihaja v človekov čas, človekovo življenje, misel, besede in dejavnost pa prehajajo v Božjo večnost.

Mladini

Prvo, ka moremo znati, če ščemo dobro pravilno živeti, moremo biti si na jasnom zakaj pravzaprav živemo? Ali smo na sveti kak tak brez cila i brez namena zabadaav...

Po cesti pride popotnik. Stavimo ga za nikelko minot i ga pitajmo: »Prijateo, odked pa ideš« - Ne vem. – »Kam pa ideš?« - Ne vem. – »Kaj pa teda tū okoli hodiš?« - Ne vem. – Ka mislite je li zdrave pameti, ali pa ne?

Ali je nej podoben tomi potniki tisti, ki bi hodo tū po sveti, se narodo, živo i vmerje, pa brez toga, ka bi znao, zakaj se je narodo, zakaj je živo i zakaj je vmro, odked je prišo na svet, zakaj je živo na sveti i kam je šo po svojoj smrti...

Zato je prvo pitanje za življenje: Zakaj pa živim? Odked, zakaj in kam? Za življenje je nikaj nej tak potrebno, kak spoznanje jasnih cilov življenja.

Mladim, v: Marijikin ogracek III(1934) 2/3, 20

P.s. Saj res, od kod in zakaj sem pravzaprav stopil na »avtobus, ki mu pravimo zemlja in kam se peljem? Postni čas je »trenutek«, ko lahko iščem odgovore tudi na takšna vprašanja.

Halasovi shodi

Molilci za beatifikacijo Božjega služabnika Danijela Halasa so se v ponedeljek, 21. decembra 2009, zbrali v župnijski cerkvi v Veliki Polani. Po molitveni uri pred Najsvetejšim so Boga počastili z daritvijo sv. maše. Na začetku je zbrane pozdravil in nagovoril domači župnik g. Franc Kodila. Po evangeliju je Jezusovo pot iz jaslinc na oltar in z oltarja v srce s sliko in besedo predstavil odranski župnik Lojze Kozar, ki je vodil somaševanje. Predstavil je misel Božjega služabnika, ki jo je izrazil v kratkem zapisu Betlehem je presveto Rešnje Telo. Pri vsaki sveti maši prihaja Jezus v svoj novi Betlehem, v sveto Rešnje Telo in nato v srce vsakega kristjana, ki ga z vero in zaupanjem prejema. Kozar je navzoče povabil k zaupni molitvi, da bi se postopek beatifikacije čim prej uspešno končal. Verniki naj se priporočajo Božjemu služabniku, naj se v tej molitvi povezujejo, da jih več moli za določen namen, uslišanja pa naj sporočijo. Tudi na videz majhna uslišanja na priprošnje Božjega služabnika so pomembno pričevanje o njegovi svetosti.

Ob izhodu je vsak udeleženec dobil voščilnico z narisano vsebino pridige. Shod se je končal z molitvijo ob zasneženem grobu Božjega služabnika Danijela Halasa.

Prvi molitveni shod za beatifikacijo Božjega služabnika Danijela Halasa v letu 2010 je pripravila župnija Križevci pri Ljutomeru. 21. januarja je župnijska cerkev Srca Jezusovega v Veliki Polani sprejela romarje in domače vernike, ki so molili rožni venec pred izpostavljenim Najsvetejšim, nato pa Boga počastili še s sveto daritvijo. Ob treh duhovnikih je somaševanje vodil križevski župnik g. Štefan Vinkovič. S petjem je sodeloval križevski pevski zbor pa tudi navzoči verniki so s petjem slavili Boga. Župnik Vinkovič je v homiliji spomnil na sveto Nežo, za katero so nekateri zahtevali smrt in ona je pogumno sprejela mučeništvo, ker je trdno verovala v Boga, v večno življenje. Tudi za Danijela Halasa so nekateri zahtevali smrt. On jo je pogumno sprejel, ker je trdno veroval, da se naše življenje nadaljuje v večnosti. Zgledi svetnikov

in drugih vernih ljudi nas utrjujejo v veri in v hoji k večnemu cilju, da bi bili z Bogom.

Kljub mrazu so verniki po maši odšli na grob Božjega služabnika in tam molili za njegovo beatifikacijo.

Molitveni shod je 21. februarja pripravila župnija Ljutomer. Somaševanje je vodil Izidor Veleberi, duhovni pomočnik v Ljutomeru.

V soboto, 6. marca 2010, so se na Hotizi zbrali mladi in odrasli iz župnij soboške škofije. Ob svetlobi bakel in sveč so prehodili pot do kraja mučeniške smrti. Ustavili so se pri štirinajstih postajah, premišljevali Jezusovo trpljenje, se spominjali trpljenja Božjega služabnika Danijela Halasa in v molitev vključevali tudi svoje trpljenje in trpljenje svojih bližnjih. Molitev je vodil škofijski referent za mladino Goran Kuhar. Mladi iz posameznih župnij so nosili križ in brali besedila. Pri zadnji postaji je zbrane nagovoril generalni vikar murskosoboške škofije msgr. Franc Režonja.

Na kraju mučeniške smrti

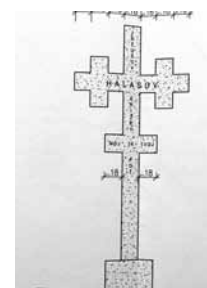
Lojze Kozar

Križev pot na Hotizi

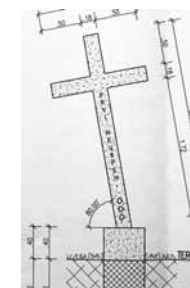
Božji služabnik Danijel Halas je 16. marca 1945 prehodil zadnjo pot od glavne ceste na Hotizi do reke Mure, kjer so ga ustrelili. Ob tej poti že nekaj let poteka molitev križevega pota. K bolj zbrani in bolj pomnoženi molitvi naj bi pomagali križi na posameznih postajah. Po mnogih dogovorih in pripravah je postavitve križevega pota tik pred uresničitvijo.

Križi bodo izdelani iz umetnega kamna (kot je spomenik na Halasovem grobu). V križe bodo vdeleni kamni iz Mure. V prvi križ en kamen, v drugi dva in tako naprej. Vsak križ bo drugačne oblike in predstavlja vsebino posamezne postaje, ki govori o Jezusu in o Danijelu Halasu. Pa tudi o nas. Križ na tretji postaji bo npr. nekoliko nagnjen, da spomni na Jezusov prvi padec in na Halasove neuspehe v boju z zlom. Uvodno znamenje tik ob glavni cesti bo izdelano v posebni obliki (glej sliko). Pomen tega znamenja: Na Jezusovem križu je še več križev. Kajti Jezus je vzel na svoje rame naše križe. Prečni tram Jezusovega križa z dvema navpičnima tramovoma predstavlja Halasov križ, prikazuje črko H, začetnico njegovega priimka. Spodaj je še en manjši prečni tram, ki predstavlja naše križe, mojega in tvojega.

Okolica posameznega križa bo urejena tako, da bodo temelji postavljeni v obliki črk, ki skupaj dajo misel: Pot v življenje. Ob vsakem križu bo postavljena plošča (kot za Halasovo romarsko pot) z besedilom in sliko določene postaje.

Načrt za uvodno znamenje

Načrt za tretjo postajo

Cena posameznega križa bo po predračunu 1.200 eur, skupaj z ureditvijo okolice pa 1.800 eur.

Vabljeni, da s svojim darom pomagate pri postavitve teh dragocenih znamenj. Svoj dar lahko oddate na župnijskih uradih soboške škofije ali nakažete na račun, ki je odprt pri Škofiji Murska Sobota. Številka računa: 24900-8010017661 s pripisom Križev pot.

Predlagan je sledeči razpored za zbiranje sredstev za posamezne križe:

1. duhovniki lendavske dekanije
2. duhovniki soboške dekanije
3. duhovniki ljutomerske dekanije
4. člani ŽPS soboške škofije
5. veroučenci soboške škofije
6. mladina soboške škofije
7. župnija Hotiza
8. župnija Črensovci
9. župnija Ljutomer
10. župnija Lendava
11. župnija Velika Polana
12. škofija Murska Sobota
13. darovalec ali darovalci
14. darovalec ali darovalci

Uvodno znamenje: razni darovalci

Postavitev tega križevega pota bo enkratni dogodek in trajno znamenje ne le za župnijo Hotiza, temveč za vso škofijo Murska Sobota. Prav je, da molimo za Halasovo beatifikacijo, da se mu priporočamo, prav pa je tudi, da podpremo ta pomembni projekt, ki bo nagovarjal mnoge ljudi in trajno zaznamoval mučeniško pot Božjega služabnika Danijela Halasa.

Več informacij dobite na župnijskem uradu na Hotizi ali v Odrancih.

Benedikt Dejan Emberšič

Naši župnijski zavetniki: Gospodov vnebohoda

Štirideseti dan po veliki noči Cerkev obhaja slovesni praznik Gospodovega vnebohoda. Tej skrivnosti, katere se spominjamo tudi v častitljivem delu rožnega venca, je posvečena župnijska cerkev v Bogojini. Jezus se je po vstajenju prikazoval učencem ter jim tako utrjeval vero in vlival novega upanja. Na dan vnebohoda pa se je vpričo apostolov in drugih učencev z vrha Oljske gore dvignil v nebo k Bogu Očetu. To izpovedujemo tudi v apostolski veroizpovedi, ko molimo: »šel v nebesa, sedi na desnici Boga Očeta Vsemogočnega; odonod bo prišel soditi žive in mrtve.«

Če natančneje beremo evangelije, bomo ugotovili, da vidni Jezusov vnebohoda pri evangelistih ne vzbujajo posebne pozornosti. Evangelist Matej sploh ne govori o njem. Marko ga mimogrede omenja na koncu evangelija. Pri Janezu je komaj naveden in še to v obliki napovedi (Jn 20,17). Edini evangelist, ki o vnebohodu nekoliko obširneje govori, je Luka (Lk 24,50-53). Luka je tudi pisec Apostolskih del, ki govorijo o zgodovini prve Cerkve. Tako Luka pripoved o vnebohodu postavi na začetek Apostolskih del (Apd 1,1-11). S tem hoče Luka poudariti, da se zgodovina Cerkve začne z Jezusovim vnebohodom. Jezusa od takrat ni več vidno v telesni podobi navzočega med verniki. Ta isti Jezus pa deluje v zgodovini Cerkve, ki je njegovo skrivnostno telo. Od Jezusovega vnebohoda naprej je Jezus na skrivnostni način navzoč med svojimi verniki pod podobama kruha in vina.

Cerkev do 5. stoletja ni obhajala posebnega praznika Gospodovega vnebohoda. Konec 4. stoletja pa imamo že poročilo, da so se Gospodovega vnebohoda v Jeruzalemu spominjali s posebnim praznikom, ki ga pa niso obhajali štirideset dni po veliki noči, marveč kar na binkošti, skupaj s slovesnim praznovanjem prihoda Svetega Duha. V istem obdobju pa so ga ponekod že praznovali kot poseben praznik prav na

štirideseti dan po veliki noči, kakor je v navadi še danes.

Pri vnebohodu gre za dovršitev Kristusovega vstajenjskega poveljanja. Praznik nam živo kliče v spomin, da tista Luč, ki je zasijala v velikonočnem jutru, nikdar več ne bo ugasnila. Jezus je »šel v svojo slavo« (Lk 24,26), »in njegovemu kraljestvu ne bo konca« (nicejsko – carigrajska veroizpoved). Slava, ki jo je Kristus dosegel, je tudi naša slava. Nebesa so prostor v Božjem veličastvu, pripravljen tudi za nas (prim. Jn 14,3).

Slika Gospodovega vnebohoda v Bogojini

Stanislav Zver

Pogovor z novim murskosoboškim škofom msgr. dr. Petrom Štumpfom

**Škof msgr.
dr. Peter Štumpf**

Iz Maribora prihajate tako rekoč »domov«, v svojo pokrajino ob Muri, bi prosim, vsaj na kratko predstavili svoje življenjske korenine in poklonili bralcem ob svoji »vrnitvi kot škof«, nekaj svojih občutkov?

Doma sem iz Beltinec, od koder je tudi moja mama. Oče se je priženil iz Bunčan, župnija Križevci pri Ljutomeru. Imam še dve sestri, ki sta mlajši od mene. Obe sta poročeni. Ena ima tri hčerkе, druga pa dve. Teh pet nečakinj imam zelo rad, one pa mene. Vedno ko pridem domov, mi pripravijo kakšno presenečenje. Me obdarijo ali pripravijo kakšno pesem.

Januarja ste stopili na čelo najmanjše slovenske škofije, tako z ozirom na število župnij in kot tudi število vernikov oziroma prebivalcev; v škofiji so razen tega prisotni verniki madžarske narodnosti, Romi, Hrvati, v verskem pogledu pa so na ozemlju škofije tudi evangeličani, kalvinci, binkoštniki in drugi; kakšen je vaš pogled na ta »mali pa vendar tako pester mozaik«?

Zame ni pomembno kakšne vere kdo je ali kakšni narodnosti pripada. Vsi ti ljudje živijo v murskosoboški škofiji in so tukaj po Božji volji. Niti en človek ni rezultat slučaja ali neke usode. Za vse si želim, da bi odkrili Jezusa Kristusa kot središče njihovega srca in smisel življenja. On živi med nami, nas ljubi in za nas pripravlja prihodnost, ki ji preprosto pravimo nebеса ali večnost. Na različne načine ga odkrivamo, v različnih jezikih ga molimo, vendar pa smo zaradi njega

vsi bratje in sestre med seboj. Mislim, da je naša škofija lep primer katoliškosti. To pomeni, da ni več Roma, Madžara, Hrvata ali Slovence. Vsi smo eno v Kristusu. V katoliški Cerkvi zato ni meja in pregrad. Vsak ima v njej iste pravice in dolžnosti.

Snovno in duhovno-kulturno obličje prleškega in prekmurskega človeka so tkale brazde sončne in senčne preteklosti, kakšna pa se vam zdi duhovno-kulturna podoba prebivalcev dežele ob Muri danes, in kaj jo najbolj oblikuje?

To podobo poskušam šele spoznavati. Vedeti morate, da triintrideset let nisem živel tukaj, z izjemo, ko sem bil tri leta župnik v Veržeju. Prekmurski in prleški ljudje so še po naravi verni. Vendar pa tudi med nas pljuskuje dejavniki, ki to vero razjedajo. Za večino ljudi Bog ni več prisoten v vsakdanjem življenju. Mnogi živijo, kot da ga ni. Pri verouku smo se učili: »Bog vse vidi, Bog vse ve, greh se delati ne sme!« Če Boga ni v zavesti ljudi, potem je vse dovoljeno. Posledice tega so vidne v naravi, ki je že povsem onesnažena; v družbi, ki je zmanipulirana od medijskih polresnic ter gospodarskih in ekonomskih nepoštenosti; med ljudmi, ki jih zavezujejo samo še pogodbe, vedno manj pa dana beseda in zavezanost resnici. Odsotnost Boga kulturo spreminja v pornografijo, človekovega duha pa v nenehnega begavčka, ki ne zmore odkriti svojega izvora.

Pri svojem dosedanem pastoralnem delu ste se veliko srečevali z družinami in mladimi, kaj menite o pomurskih družinah in še morda posebej o mladini?

Opazam, da nekatere mlade družine zmorejo živeti krščansko življenje. Najbrž tudi zaradi zakonskih skupin, ki jih imajo po nekaterih župnijah. Mladi zakonci ponovno preverjajo svojo vero in pomen pripadnosti Cerkvi. Večje župnije se lahko pohvalijo z lepim obiskom »družinskih maš« ob nedeljah. Mlade družine torej zavestno stopajo po poti vere in postajajo kvas in sol v razkristjanjeni družbi. Seveda pa me skrbijo izvenzakonske skupnosti, ki jih je precej. Prav

te so zame dokaz, da starši moje generacije niso zmogli poglobiti vere in je prenesti na njihove otroke. Po osnovni šoli so si hitro našli zaposlitev v želji, da bi čim prej prišli do služka in si ustvarili dom. Pri tem pa so pozabili na bistvo: ohraniti vero in živeti iz nje. Verske vrednote so zanemarili in zato tudi njihovi otroci ne vedo, zakaj bi se sploh poročili. V izvenzakonskih skupnostih ni nobenih pogojev za versko rast. Zanimivo, da te skupnosti tudi nimajo več otrok. Pa bi jih lahko imeli, saj jim država daje privilegije za to. Veste, da je potrebno škofovsko posvečenje za opravljanje službe škofa. Brez tega posvečenja bi bila moja služba neveljavna. Če bi prišel pred ljudmi oblečen v škofa in ne bi bil posvečen v škofa, bi bilo to zavajanje. Predstavljajte si posledice. Moje svete maše, birme, duhovniška posvečenja, posvečenja zvonov, oltarjev, cerkva, vse to bi bilo neveljavno. Katastrofa za škofijo! Isto je z dvema, ki živita kot mož in žena, pa to nista, ker nimata posvečenja, zakramenta svetega zakona. Katastrofa za njiju, za otroke in za družbo. Neka deklica mi je dejala, ko sem birmance spraševal, čemu je potreben zakrament svetega zakona: »Zato, da posveti zakonsko ljubezen med možem in ženo. Brez tega zakramenta to ni ljubezen, ampak greh!« Zato je med nami premalo ljubezni in preveč greha.

Vem, da je preuranjeno spraševati o Vaših pastoralnih načrtih v škofjskem merilu, ker ste med nami tako rekoč šele »nekaj dni«, zato morda izrazite kakšno svojo željo glede škofjske pastorale?

Že ob moji umestitvi za murskosoboškega škofa sem dejal, da bo moja prva skrb namenjena prav družinam. Rad bi, da bi se naše družine bolj pogumno odločale za življenje. Predsedniku in generalnemu tajniku naše škofjske Karitas sem že naročil, naj naredita študije, kako pomagati staršem, ki sprejemajo četrtega, petega otroka. Naša Karitas mora biti navzoča s konkretno pomočjo družinam z več otroki. Pri tem ne bomo delali socialnih, verskih ali narodnostnih razlik. Družinam moramo pomagati ponovno poglobiti vero. To je dolgotrajen, a odločilen proces. V tem vidim prihodnost

škofije. Znotraj družine moramo reševati mladinsko problematiko in pa skrb za nove duhovne poklice. Vse to zahteva strokovno in garaško delo, ki ga ne smemo prepustiti zgolj slučajnosti in iznajdljivosti.

Škof msgr. dr. Peter Štumpf je zavzet oznanjevalec evangelija

Verjetno se bo tudi v naši škofiji v bližnji prihodnosti začutilo pomanjkanje duhovnih poklicev (duhovnikov). Kaj bi kot škof glede tega zašepetali na ušesa src staršem in mladim?

Duhovni poklici so najresnejša stvar v Cerkvi. V tem letu duhovništva nam papež Benedikt XVI. daje zgled v duhovniku sv. Janezu Vianeyu. Pretresljive so njegove misli o duhovništvu: »Bog je ustvaril svet z besedo, duhovnik pa z besedo spremeni kruh v živega Boga! Tudi sveti Janez Bosko, ki je vzgojil okrog 4.000 škofijskih duhovnikov, je bil glede tega skrajno resen. Nekoč je bil na obisku pri neki družini. Ozrl se je na majhnega dečka in dejal materi: »Tega fanta pa Bog želi zase. Želi, da bo duhovnik!« Mati je prebledela in zakričala: »Rajši ga vidim mrtvega na parah, kot da bi bil duhovnik!« Svetnik se je pretresen ozrl na mater in dejal: »Bog bo uslišal vašo strašno prošnjo!« Čez nekaj dni je deček umrl. Materine solze kesanja nad nepremišljenostjo ga niso mogle obuditi. Mnogi starši branijo otrokom, da bi vstopili v bogoslovje ali

v samostan. Tako trgajo Bogu stran to, kar si je izvolil zase. Bogu ne moremo uiti. Mnogi pred njim bežijo, a zabredejo. Če bi starši za otroka zmolili vsaj Očenaš, bi bil rešen in srečen. Duhovni poklic ni odločitev, ampak je izbranost od Boga. Starši imajo dolžnost, da otroku pomagajo to odkrivati.

Vaše škofovsko geslo »S teboj, mati Marija« prča, da svoje škofovsko življenje in delo postavljate pod Marijin plašč, zelo radi se zatekate tudi k priprošnji »Marije pod logom« v Turnišču. Je to sled vzgoje vaših staršev ali pa vpliv velikega častilca Matere Božje, katerega življenje ste proučevali, duhovnika Jožefa Klekla st.?

Eno in drugo. Kot otrok sem ob Velki meši s starši romal peš v Turnišče. To je name naredilo močan vtis. Prav v Turnišču sem se v sedmem razredu osnovne šole dokončno odločil, da bom odgovoril na Božji klic v redovništvo in duhovništvo. Ko sem srečno prestal vojaški rok, sem poromal peš k Mariji pod logom, da se ji zahvalim za varstvo in srečno vrnitev. Tudi kasneje sem pred vsakim prevzemom kakšne službe v Cerkvi bil turniški romar. Na dan mojega ustoličenja za murskosoboškega škofa sem dve uri pred slovesnostjo odšel v Turnišče ter v cerkvi zmolil rožni venec na čast in v priprošnjo Materi Božji za blagoslov. Brez tega dejanja si ne bi upal priti v Soboto. Študijsko proučevanje našega narodnega buditelja in duhovnika Jožefa Klekla st. mi je še bolj utrdilo korak do Matere Marije.

Ob tem Vašem zgledu, pa se nehote porodi še eno vprašanje, ali ne zmanjkuje v vernosti pomurskega človeka, zlasti v ženskem svetu, odsevnost ljubezni do Marije, ki je tudi v polpreteklosti krepko oblikovala in zaznamovala »utrip življenja« v deželi ob Muri?

Velika nevarnost za človeštvo je »pomožachenje« ženske. Razna emancipacijska gibanja bi rada žensko približala moškemu. Enaka mu je v dostojanstvu in naravi. Res je to. Ne more pa biti ista njemu, ker je drugačna po spolu, telesu,

psihi in še kaj. Neupoštevanje tega žensko dobesedno uniči. Zato mnoge trpijo telesno in psihično hude bolečine, ker ne zmorejo enakih opravil in dolžnosti kot moški. Ne zmorejo ugoditi trendom nenehne kondicije, lepote, sposobnosti in uspešnosti, ki jih ženskam narekujejo moški. Zato so ponižane in ranjene. Mnoge to v mladosti prezrejo, vendar pa ko pridejo leta, boleče občutijo posledice. Mati Marija ohranja žensko v ravnovesju do sebe in do moškega. Premišljevanje njenega življenja lahko ponovno ovrednoti življenje sleherne ženske. Katera zmore to, mislim da doživi prerodenje svoje ženskosti. Zato so žene ob Materi Mariji vedno zmogle velike in čudovite reči za dom, Cerkev in domovino.

In še Vaša sklepna želja, priporočilo bralcem glasila Poti k Bogu, kot tudi vsem zaupanim vernikom?

V postnem času poskušajmo z molitvijo, žrtvami in dobri mi deli izravnati pota do našega srca, da bosta bližnji in Bog imela lažji dostop do nas.

Gospod škof, najlepša hvala za Vaš čas in odgovore. Na Vaše delo pa naj rosi obilje Božjega blagoslova.

Dogodki v škofiji

Duhovniki soboške škofije, redovniki in redovnice so se v ponedeljek, 4. januarja 2010, v Marijanišču v Veržeju srečali z nadškofom pomočnikom msgr. dr. Marjanom Turnškom. Po molitveni uri se je v imenu duhovnikov nadškofu msgr. dr. Marjanu Turnšku zahvalil generalni vikar msgr. Franc Režonja. V znamenje hvaležnosti so duhovniki svojemu prvemu škofu podarili naprsni križ.

V nedeljo, 10. januarja, je bila v stolni cerkvi sv. Nikolaja slovesna sveta maša, pri kateri je apostolski nuncij v Sloveniji msgr. dr. Santos Abril y Castelló predal škofijo Murska Sobota v kanonično posest novemu škofu msgr. dr. Petru Štumpfu. To je bila tudi priložnost za zahvalo prvemu murkosoboškemu škofu msgr. dr. Marjanu Turnšku.

V nedeljo, 17. januarja 2010, je bil tradicionalni božični koncert cerkvenih pevskih zborov goričkih župnij. Nastopa so se udeležili pevci iz župnij Dolenci, Markovci, Gornji Petrovci, Kuzma in Sveti Jurij. Zaradi slabega vremena trije zbori niso mogli priti.

V soboto, 23. januarja 2010, je mariborski nadškof pomočnik in predsednik slovenske Karitas msgr. dr. Marjan Turnšek v Veliki Polani blagoslovil Dom Danijela Halasa. Sveto mašo je vodil murkosoboški škof msgr. dr. Peter Štumpf.

V nedeljo, 31. januarja 2010, je bila v župnijski cerkvi Svete Trojice v Odrancih 2. škofijska revija cerkvenih pevskih zborov. Na reviji je sodelovalo devet cerkvenih pevskih zborov. Vsak je zapel dve božični pesmi.

Prva skupna rekolekcija za vse duhovnike soboške škofije po ustoličenju novega škofa msgr. dr. Petra Štumpfa je bila v sredo, 3. februarja 2010, v Domu duhovnosti v Kančevcih. Škof msgr. dr. Peter Štumpf je spregovoril o duhovniku, ki je služabnik evharistije in pričuje za Kristusa s svojim življenjem.

V petek, 5. januarja, so se v Murski Soboti pričeli Nikodemovi večeri pod geslom »Ali se poznamo?« Ta srečanja so osrednji izobraževalni dogodek za odrasle v škofiji Murska Sobota.

V ponedeljek, 22. februarja, se je v Domu duhovnosti v Kančevcih začel Katehetski simpozij pod geslom Dajte jim vi jesti (Mr 6,37). Udeležilo se ga je okrog trideset katehetov.

V postnem času sta obhajali sveti misijon župniji Odranci in Lendava. Geslo misijona v Odrancih je bilo Zapisan in ljubljen.si, v Lendavi pa Evharistija gradi Cerkev – Župnijo.

Založba Stopinje

Založba Stopinje ima med drugim na razpolago sledeče knjige, ki jih lahko dobite v Kleklovi knjigarni v Murski Soboti (tel. 0590 80 632; kleklova.knjigarna@email.si) in na župnijskih uradih v soboški škofiji:

- Dr. Marjan Turnšek: Prva setev, zbirka pridig, nagovorov, Murska Sobota 2007
- več avtorjev: Cvetovi za mučenca, zgodbe in pesmi o Dnijelu Halasu, Murska Sobota 2008
- Lojze Kozar ml., Legendarna pot, Legende o zavetnikih župnijskih cerkva v soboški škofiji, Murska Sobota 2008
- Jože Ftičar, Za napršnjek vedrine I, II, Roman v narečju, Murska Sobota 2004, 2006
- Prelepo ravno je polje, pobarvanka, Murska Sobota 2007

Spletna stran Škofije Murska Sobota

Vabljeni, da obiščete spletno stran Škofije Murska Sobota na naslovu <http://www.skofija-sobota.si>.

Poročilo s seje DPS Dekanije Lendava

V torek, 2. marca 2010, smo se člani DPS v Odrancih zbrali na redni seji DPS. Srečanje smo začeli s skupno molitvijo v župnijski cerkvi Sv. Trojice in nadaljevali v župnijski učilnici, kjer smo najprej pregledali in sprejeli zapisnik prejšnje seje. V nadaljevanju je bila središčna točka našega srečanja **Dekanijski pastoralni dan**, na katerega se pripravljamo in bo potekal **9. maja 2010** v Odrancih pod geslom Vsa moja ljubezen. Vsebina dekanijskega pastoralnega dne bo povezana s 100-letnico rojstva msgr. Lojzeta Kozarja ter letom duhovništva in evharistije.

Začetek bo ob 14. uri v cerkvi, kjer bodo ob izpostavljenem Najsvetejšem s svojo molitvijo na poseben način sodelovali navzoči dekanijski duhovniki, otroci, mladi, odrasli in starejši.

Po molitvenem delu, bo sledil duhovno kulturni del srečanja, ko nas bodo po nagovoru g. škofa dr. Petra Štumpfa, obogatili krajši prizori, ki nam bodo prikazali lik msgr. Lojzeta Kozarja. Nato se bomo v procesiji podali h grobu, kjer je pokopan prvi odranski župnik.

Sledil bo družabni del srečanja, ko bodo župnije v lendaški dekaniji na izviren način predstavile konjiček ali dejavnost msgr. Lojzeta Kozarja. Župnije se tako že doma pripravljajo na

DPD tako, da izdelujejo izdelke (otroci pri verouku, mladi pri mladinskih srečanjih, različne skupine v župniji na svojih srečanjih, ŽPS...), ki jih nato na DPD-ju razstavijo. Prav tako na temo, ki bo povezana z njihovim konjičkom, na DPD-ju za udeležence pripravijo dejavnost oz. ustvarjalno delavnico. Dogajanje bo popestrjeno z glasbo in pogostitvijo.

V nadaljevanju seje nas je g. Robert Brest seznanil s potekom in pripravami na slovenski evharistični kongres, ki bo 13. junija v Celju. Kolikor je možno, je prav, da se ga udeležimo, saj je to izkaznica naše vere. Po radiu Ognjišče je možno vsak dan prisluhniti duhovni misli, katehezam... prav tako je pripravno možno spremljati na spletni strani: <http://evharisticni-kongres.rkc.si/>

Povabljeni smo na romarske shode, ki potekajo vsako prvo soboto v Turnišču. V poletnem času so ob 18. uri, v zimskem pa ob 17. uri.

Seznani smo se še z drugimi pastoralnimi dogodki, ki se bodo zvrstili na dekanijski in škofijski ravni.

Klavdija Dominko

Velike spovedi v lendaški dekaniji

župnija	čas
Beltinci	20. marec ob 15.00
	21. marec ves dan
Bogojina	28. marec ob 14.00
Črensovci	28. marec ob 15.00
Dobrovnik	
Dokležovje	28. marec ob 12.00
Hotiza	29. marec ob 16.00
Kobilje	28. marec ob 13.00
Lendava	v času misijona
Odranci	v času misijona
Turnišče	26. marec ob 15.00
	27. marec ob 8.00
Velika Polana	24. marec ob 15.00 in 17.00

Pripravo bo imel diakon Goran Merica.

Luč mladih 36

Benjamin Ipavec Domovini

*Bodi zdrava domovina,
mili moj slovenski kraj!
Ti prekrasna, ti edina,
Meni zemeljski si raj!*

*Tuje šege, tuja ljudstva,
so prijat'li, bratje ne,
slava le, slovensko čustvo
srce moje veseli.*

*Primi celo, zemlja mila,
primi srce moje v dar,
da bi vedno mati bila,
nepozabljena nikdar!*

Mateja Dominko

Domovina

Slovar slovenskega knjižnega jezika opredeljuje domovino kot deželo, v kateri se je kdo rodil, v kateri prebiva. Ko bi vsakega izmed nas vprašali, kaj nam pomeni domovina, bi verjetno dobili različne odgovore, vseeno pa bi ti vodili do enakega zaključka, da je za nas domovina naša država Slovenija. Domovina je torej nekaj primarnega, osnovnega, zavedanje, da pripadamo določenemu narodu na določenem ozemlju. Domovina Slovenija nas opredeljuje kot Slovence. Pa se čutimo Slovence? Je v nas kaj domoljubja? Kaj je sploh domoljubje? SSKJ pravi, da je to **ljubezen do doma**, domovine. Se mladi zavedamo, da domovina ni nekaj, kar je nastalo kar tako, ampak so si jo izborili naši predniki? Pa znamo to ceniti? Se morda tudi kdaj sramujemo svojega porekla, da smo Slovenci? Upam, da ne. Ali storimo kaj dobrega za svojo domovino? Pa res, kaj bi sploh lahko storili zanjo? Dovolj bi bilo že to, da cenimo in ohranjamo njene značilnosti. In ena izmed teh sta prav gotovo jezik in kultura. Če bomo zavestno uporabljali slovenski jezik in ga negovali, bo to velik korak k temu. Vse večja globalizacija namreč predstavlja veliko grožnjo, da bomo izginili kot nacija in kultura. Tega ne smemo dopustiti! Najsi bo tuja stvar tako mamljiva, tuje ime tako moderno, tuja pesem tako lepo zvoneča, tuja miselnost tako enostavna in razumljiva, ni ga čez pristne domače besede in miselnosti. Tega bi se moral zavedati vsak izmed nas. Imejmo radi svojo domovino in bodimo ponosni nanjo! Ne postanimo hlapci tujih gospodarjev na svoji zemlji!

Domovina je v kraju, h kateremu je priklenjena duša. (Voltaire)

- Zgodovina Slovenije je **zgodovina** vseh prebivalcev na ozemlju današnje **Republike Slovenije** in v njeni neposredni sosesčini od prazgodovine do danes.
- Ime Slovenija se pojavi šele leta **1834** v knjigi ruskega

zgodovinarja **Jurija Venelina** Starodavni in današnji Slovenci.

- Slovenija se kot politična enota prvič konstituira po letu **1945**, kot samostojna država pa šele **1991**.

Osnovni podatki o Sloveniji¹

Število prebivalcev: 2.040.934 (9.12.2008)

Leg: Slovenija je srednjeevropska država.

Površina: 20.273 km²

Glavno mesto: Ljubljana (junij 2008: 263.149 prebivalcev)

Dan državnosti: 25.junij

Narodnostni skupnosti: italijanska in madžarska

Uradni jezik: slovenščina, na narodnostno mešanih območjih tudi madžarščina in italijanščina.

Religija: Večina prebivalstva je rimskokatoliške veroizpovedi; v Sloveniji pa je tudi trideset drugih verskih skupnosti, ki so uradno registrirale svojo dejavnost.

Denarna enota: evro (EUR), velja od 1.1.2007

Podnebje: alpsko, panonsko, sredozemsko

Dolžina meja: z Avstrijo 330, z Italijo 280, z Madžarsko 102 in s Hrvaško 670 km; skupaj 1.382 km.

Dolžina obale: 46,6 km

Najvišji vrh: Triglav, 2.864 m

Geometrično središče Slovenije: Vače

Povprečna nadmorska višina: 556,8 m

¹ <http://e-uprava.gov.si/e-uprava/osloveniji.euprava>, 1.3.2010

Kultura

8. februar je slovenski kulturni praznik; ne le dan, ko se spominjamo našega največjega pesnika Franceta Prešerna, pač pa dan, ko se spomnimo, da je kultura naše vedenje, knjiga, glasba, pismo, slika, prijazen nasmeh. Kultura je vse tisto, kar drugim in meni polepša dan. V kulturo se rodimo, se je učimo in v njej tudi umremo. Vse premalo se namreč zavedamo, da prav vsak izmed nas vsak dan znova ustvarja kulturo po svoje - že s tem, kako se vede do sočloveka, na kakšen način se pogovarja, kako se prehranjuje in še bi lahko naštevali. Velikokrat bi lahko in se tudi vemo, znamo in zmoremo lepše obnašati. S pozitivnim obnašanjem prispevamo k miroljubnim odnosom in k pozitivni klimi okrog nas. Ali vas bodo ljudje spoštovali in upoštevali ali pa se vas bodo izogibali in bežali pred vami, je odvisno samo od vas in vašega obnašanja. Pregovor: »Kjer je volja, tam je pot!« naj nas spodbuja, da bomo imeli voljo in energijo za lastne pozitivne spremembe. Kajti vse velike spremembe se začnejo z majhnimi koraki pri posamezniku.

L. Kolarič

Vsak posameznik mora biti ponosen na svojo domovino, na svojo kulturo, svoj narod, jezik,...mora čutiti pripadnost svojemu narodu. Naša domovina skriva v sebi številne znamenitosti, raznoliko naravo in pestro zgodovino. Vsak se mora zavedati, da je to njegovo, da vse te stvari pripadajo njegovemu narodu - v našem primeru slovenskemu narodu. Pomembno je, da vsak goji ljubezen do domovine in da domoljubje postane vrednota vseh. Naša dolžnost je, da smo ponosen narod in se ne sramujemo svojega gnezda. Ljubezen do Domovine, njenega Naroda in do njegove kulture je nekaj

najlepšega, kar je človeku dano. Zato je potrebno tako vzgajati otroke že od majhnih nog, se učiti zgodovino svojega naroda, prirejati kulturne praznike in spoznavati njene lepote. Le tako smo lahko enoten in ponosen narod, ki je prepoznaven v svetu kljub svoji majhnosti.

D. Bedernjak, župnija V. Polana

Kviz

Pravilna rešitev kviza iz 66. številke Poti k Bogu je: Srečanje. Žreb je izmed pravih odgovorov izbral tri nagrajence, ki prejmejo zgoščenko Msgr. Lojze Kozar, duhovnik in glasbenik, 1910-1999. Nagrade prejmejo: Milena Šemen, Gomilice 110; Nataša Kociper, Žižki 29 b; Marija Raj, Štefana Raja 11, Turnišče. Iskrene čestitke.

Pravilne odgovore so še poslali: Doroteja Antolin, Mateja Barat, Marjeta Bedo, Ana Cvetko, Samuel Čizmazija, Sara Čizmazija, Iva Ferencak, Metod Ferencak, Sabina Gomboc, Norbert Göncz, Lidija, Grah, Katarina Graj, Ana Horvat, Karmen Hozjan, Marja Jerebic, Marija Kelenc, Simon Kerndl, Vera Kolenko, Terezija Kozar, Jurij Kozar, Jožefa Kuzma, Katja Laci, Cecilija Lebar, Jasmina Lebar, Dominik Majcen, Laura Majcen, Slavica Mertik, Cecilija Ošlaj, Maja Pahor, Vesna Podgorelec, Silvo Pozdrec, Milena Rajh, Jože Raščan, Darinka Recek, Viktorija Roškar, Klara Rous, Lidija Sekereš, Jožef Senčar, Anica Stanko, Anton Stanko, Dragica Šabjan, Anica Šalika, Dominika Tibaut, Ivan Vinčec, Metka Virag, Dušan Žizek.

Tokratni kviz je pripravila Ane-Mari Duh, govori o vsebini priloge Luč mladih. Črke pred pravih odgovori vpišite na črtice spodaj. Rešitev kviza pošljite do 1. maja 2010 na uredništvo Poti k Bogu, Trg Lojzeta Kozarja 1, 9233 Odranci. Tudi tokrat bo žreb izbral tri nagrajence.

Poznaš lepote naše domovine?

1. **Kaj praznujemo 8. februarja?**
P – Prešernov dan
A – Praznik dela
L – Dan reformacije
2. **Najvišja gora v Sloveniji je:**
K – Peca
E – Boč
R – Triglav
3. **Naslov slovenske himne je:**
E – Zdravljica
O – Čaša večnosti
I – Oda radosti
4. **Slovenija je upravno razdeljena na občine. Na koliko občin?**
T – 300 občin
S – 150 občin
L – 210 občin
5. **Zastava Slovenije je (od zgoraj navzdol):**
Š – modro-rdeče-bela
E – belo-modro-rdeča
P – belo-rdeče-modra
6. **Avtor slovenske himne je:**
P – France Prešeren
D – Matija Čop
U – Valentin Vodnik
7. **Slovensko himno je uglasil:**
E – Gustav Ipavec
A – Stanko Premrl
I – Josip Haydn
8. **Kaj ponazarjajo tri zlate šesterokrake zvezde na slovenskem grbu (na zastavi)?**
Z – tri slovenske reke
X – tri mušketirje
D – spomin na celjske grofe
9. **Koliko uradnih jezikov imamo v Sloveniji?**
P – 1
F – 2
O – 3

10. Slovenija se je osamosvoji-

la leta:

M – 1991

N – 2000

H – 1990

11. Dan državnosti praznuje-

mo:

A – 1.5.

E – 25.12.

O – 25.6.

12. Avtor grba na slovenski

zastavi je:

L – Jože Plečnik

K – Milan Kučan

V – Marko Pogačnik

13. Starodavni simbol sloven-

stva je:

S – breza

I – lipa

B – macesen

14. Emona je bilo nekoč ime

za:

P – Maribor

T – Celje

N – Ljubljano

15. Svetovno znano in največje

presihajoče jezero v Evropi, ki se nahaja v Sloveniji

se imenuje:

E – Blejsko jezero

U – Bohinjsko jezero

A – Cerkniško jezero

GESLO :

